

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Sandhed, Storhed og Skønhed

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 25. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_2-txt-shoot-idm275/facsimile.pdf (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

inlemmes i Sandhed, hvilket er den Udfugt man har grebet til, for at redde Løgnen! Herpaa maa vi nu svare det bestemteste Nej, thi man dreie det hvordan man vil, saa er det ikke tænkeligt, uden under den Betingelse, at Sandheden enten skulde holde op at hade Løgnen, eller Løgnen holde op at hade Sandhed, men i begge Tilfælde blev Sandhed Løgn, og Løgn Sandhed, i begge Tilfælde havde da Sandheden igiennem Tiden nægtet sig selv, som vi veed er umueligt.

Det vil man da blive nødt til at indrømme, at Habet mellem Sandhed og Løgn er evigt, og at Løgnens Uendelighed eller evige Død er ligesaa unægtelig, som Sandheds evige Liv, og det veed vi altsaa, at Alt hvad der i Verden lægger an paa at forbinde Sandhed og Løgn, eller at skjule Fiendskabet; det er Løgnens, Alt hvad som derimod lægger an paa at aabenbare det evige Fiendskab og adskille det Uforenelige i Kamp, det er Sandhedens Virkning og Skabning, dog saaledes, at selv Løgnens Virkning styres af Sandheds Haand til at befordre, hvad den efter Løgnens Villie skulde forhindre, og til at forhindre hvad den efter samme Villie skulde befordre. I Begrebet see vi altsaa, det er ingen Sag at adskille Løgn fra Sandhed, men i Erfaringen er det derimod ofte heel vanskeligt; hvil-

ket man solde os underligt, dersom vi ikke finde noget i os selv der elsker Løgnen, men finde vi det, da er det kun underligt at vi elsker Løgnen, thi det er ingenlunde underligt, men aldeles naturligt, at Løgnen forblinder os forsaavidt vi ikke den. Vi veed hvad Christendommen i denne Henseende lærer os om Mennesket, om Løgnens Indpas og Døden som Epubens Sold, og det lærer sig i det mindste unægtelig bevise, at forsaavidt Døden har Magt over os, forsaavidt den opløser os, forsaavidt have vi elsket Løgnen, thi Døden har ingen Magt over hvad som er i Sandhed, og saavidt vi ikke Sandhed, ere vi døde.

Her mindes vi da om den Grundfætning, som man sædvanlig kalder Karsagernes, fordi den lærer os at slutte fra Virkning til Karsag. Ligesom vi nu sandt Modsigelsens eller Unægtelighedens Grundfætning i Selv-Bevidsthedens almindelige Udtryk: jeg er mig selv bevidst, hvoraf følger at jeg ikke er andet end hvad jeg er, er ikke hvad jeg ikke er; saaledes finde vi Karsagernes Grundfætning i vor Selv-Bevidstheds bespændelige Udtryk: jeg er blevet mig selv bevidst, jeg har fundet mig selv, thi dermed sige vi, at vi ere os ikke evig selv bevidst, og da der dog nu baade unægtelig er en evig Selv-Bevidsthed, og Bevidsthed umulig kan fore-

